

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobce: **D. L.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Davidem
se sídlem Mírové náměstí 48, 440 01 Louny

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 80.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. srpna 2017 č. j. 10 C 301/2015-109

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé (ad I) **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 80.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 29. 11. 2015 do zaplacení, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně 41.398,94 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 6.114 Kč, obojí do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

III. Žalovaná je povinna zaplatit České republice na účet soudu I. stupně 2.006,45 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 47.604 Kč od 29. 11. 2015 do 17. 12. 2015, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I), žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby žalovaná byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 80.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 29. 11. 2015 do zaplacení a zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 128.996 Kč za den 28. 11. 2015, zamítl (výrok II), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 41.254 Kč k rukám jeho zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III) a současně rozhodl, že České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 se náhrada nákladů vůči žalované nepřiznává (výrok IV).
2. Částečně tak vyhověl žalobě požadující náhradu škody a poskytnutí finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu založené na tvrzení, že usnesením Policie ČR, KŘP Středočeského kraje, Územní odbor Benešov, Oddělení služby kriminální policie a vyšetřování v Benešově ze dne 18. 6. 2014, č. j. KRPS-349476-163/TČ-2012-010181 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání zločinu zpronevěry podle ust. § 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 5. 3. 2015, č. j. 10T 172/2014-933, v právní moci dne 24. 4. 2015, byl žalobce obžaloby zproštěn. Žalobci nezákonným trestním stíháním vznikla škoda ve výši 48.996 Kč spočívající ve vynaložených nákladech na obhajobu a nemajetková újma ve výši 80.000 Kč. Trestní stíhání mělo dopad do zdravotní (psychické) sféry žalobce (deprese, nesoustředěnost, podrážděnost, přecitlivělost, plačtivost, zoufalost, vlivem stresu došlo ke zhoršení xxx, začal mít problémy s trávicím traktem, trpěl častými průjmy, došlo k úbytku váhy žalobce, několikrát se psychicky zhroutil). Žalobce byl omezen v zaměstnání, když musel navštěvovat odborného lékaře, zvýšila se tak jeho absence, což se negativně projevilo na pracovních výkonech žalobce. Žalobce byl omezen i v soukromém životě, když se rozpadl vztah žalobce s jeho přítelkyní, přestal kontaktovat své přátele, přestal být společenský, stranil se svého okolí, uzavíral se do sebe. Sestra žalobce, když se dozvěděla o trestním stíhání žalobce, se nervově zhroutila. Došlo rovněž k vyhrocení vztahů žalobce s jeho matkou. Ke své osobě žalobce uvedl, že v minulosti nebyl soudně trestán, trestní stíhání tak vnímal intenzivně, byl ohrožen nejen z hlediska své pověsti, ale byl vystaven i přímému nebezpečí trestního postihu, ztráty zaměstnání a s tím spojených existenčních jistot. Žalobce do té doby požíval ve svém okolí pověst spořádaného občana, který vede řádný život, řádně pracuje, plní si své občanské povinnosti, přičemž tato pověst byla narušena. Žalobce žije na malém městě, je znám širokému okruhu spoluobčanů a povědomost o jeho trestním stíhání se rozšířila jak v rodině, tak i v okolí.
3. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku na náhradu škody ve výši 48.996 Kč a poskytnutí zadostiučinění ve výši 80.000 Kč, přičemž žalobci přiznala náhradu škody (náklady obhajoby) ve výši 47.604 Kč, náhradu nemajetkové újmy v peněžité formě odmítla. Trestní stíhání žalobce trvalo 10 měsíců, žalobce nebyl stíhán vazebně a trestní stíhání nebylo medializováno. Žalovaná upozornila na skutečnost, že vznik nemajetkové újmy musí žalobce prokázat.
4. Pro plnění za strany žalované po zahájení řízení vzal žalobce žalobu částečně, co do požadavku na zaplacení náhrady nákladů obhajoby v celkové výši 48.996 Kč zpět, neboť mu žalovaná částku ve výši 47.604 Kč dne 17. 12. 2015 zaplatila, a v tomto rozsahu bylo řízení usnesením soudu

I. stupně ze dne 18. 8. 2016, č. j. 10C 301/2015-48, zastaveno. Pro další částečné zpětvzetí žaloby, a to co do 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 1.392 Kč od 29. 11. 2015 do zaplacení, bylo řízení usnesením soudu I. stupně ze dne 17. července 2018, č. j. 10C 301/2015-152 rovněž zastaveno.

5. Předmětem řízení tak zůstal nárok žalobce na zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 47.604 Kč od 29. 11. 2015 do 17. 12. 2015 (zaplacení) a nárok žalobce na zaplacení částky 80.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 29. 11. 2015 do zaplacení a zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 128.996 Kč za den 28. 11. 2015.
6. K uplatnění nároků u žalované soud I. stupně uvedl, že žalobce uplatnil u žalované dne 28. 5. 2015 nárok na náhradu škody ve výši 48.996 Kč spočívající v nákladech obhajoby v trestním řízení a na náhradu nemajetkové újmy ve výši 80.000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaná konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí, za což se žalobci omluvila, a přiznala žalobci náhradu škody ve výši 47.604 Kč spočívající v nákladech obhajoby.
7. Soud I. stupně po provedeném dokazování a po citaci ust. § 1 odst. 1, odst. 2, ust. § 5 písm. a), ust. § 7 odst. 1, ust. § 8 odst. 1 a ust. § 31a odst. 1, odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“) s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, shledal, že v předmětném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž bylo v daném případě usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce.
8. K požadavku žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání (nezákonného usnesení o jeho zahájení) soud I. stupně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uvedl, že není dána vyvratitelná domněnka, že nezákonným rozhodnutím byla poškozenému způsobena nemajetková újma. Naopak je na žalobci, aby tvrdil a prokazoval existenci skutečností, které lze kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce a vznik nemajetkové újmy. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, zabývá se formou a případnou výší zadostiučinění. V této souvislosti uvedl, že v daném případě dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý život, bylo zasaženo do jeho osobní cti a dobré pověsti a došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Za takové situace uvedl, že se zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí, nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích. Soud I. stupně zdůraznil, že při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Soud I. stupně s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 však také uvedl, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.
9. K povaze trestní věci soud I. stupně uvedl, že žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání zločinu, za který bylo možné uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání dvou až osmi let. Hrozba vysokého trestu odnětí svobody by mohla odůvodňovat přiznání zadostiučinění v penězích, nicméně s ohledem na dosavadní bezúhonnost žalobce mu fakticky hrozil trest na spodní hranici trestní sazby, jehož výkon by byl s největší pravděpodobností podmíněně odložen. K povaze trestní věci soud I. stupně dále uvedl, že trestný čin proti majetku, pro který byl žalobce stíhán, zpravidla nepůsobí značné společenské odsouzení stíhaného, jak by tomu mohlo být v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, svobodě a lidské důstojnosti, hrubě narušující občanské soužití. Trestní stíhání nebylo medializováno, věděla o něm jen nejužší

rodina, několik kolegů v práci a blíže neurčité množství obyvatel města, odkud žalobce pochází. Žalobcova pověst a čest neutrpěla zásadním způsobem.

10. K délce trestního stíhání žalobce soud I. stupně uvedl, že trvalo pouhých 10 měsíců, přičemž pouze po tuto dobu byl žalobce udržován v nejistotě ohledně výsledku řízení a pouze po tuto dobu trvaly následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce.
11. K následkům v osobnostní sféře žalobce soud I. stupně uvedl, že u žalobce došlo ke vzniku zdravotních problémů s trávicím traktem, žalobce měl časté průjemy a zvracel, došlo u něho k výraznému váhovému úbytku, což zhoršilo jeho problémy s xxx, byl tak nucen častěji navštěvovat lékaře. Nervozita a absence v zaměstnání měly vliv na pracovní výkonnost žalobce, byl roztěkaný a nepozorný, dělal chyby, žalobce nedostával osobní ohodnocení. K ukončení pracovního poměru se žalobcem však nedošlo, naopak mu kolegové s prací pomáhali. Došlo k narušení vztahů mezi žalobcem a jeho rodinou (matkou, sestrou, švagrem) a mezi žalobcem a kolegy v práci, k rozpadu jeho partnerského vztahu, ale také z důvodu, že se žalobce začal chovat ke svému okolí podrážděně, výbušně a nepříjemně. Na těchto důsledcích se tak podílela stejnou měrou jako trestní stíhání psychická labilita žalobce. Nadto žalobci muselo být zjevné, že on sám se stal obětí podvodu, což nakonec konstatoval i trestní soud.
12. S ohledem na shora rozebraná zásadní kritéria pro posouzení formy, případně výše zadostiučinění, soud I. stupně dospěl k závěru, že se jeví jako dostačující forma odškodnění samotné konstatování nezákonnosti rozhodnutí. Jelikož žalovaná nezákonnost rozhodnutí ve svém stanovisku konstatovala, soud I. stupně tuto formu zadostiučinění již ve výrokové části rozsudku nevyslovil a žalobu o zaplacení částky 80.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 28. 11. 2015 do zaplacení jako nedůvodnou zamítl.
13. K požadavku žalobce na náhradu škody ve výši 48.996 Kč soud I. stupně uvedl, že řízení v této části bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby, neboť žalovaná žalobci dne 17. 12. 2015 uhradila částku 47.604 Kč, zbývající částku ve výši 1.392 Kč pak žalobce již nepožadoval. Žalobce se však rovněž domáhal zaplacení 8,05% úroku z prodlení ročně z částky 47.604 Kč od 28. 11. 2015 do zaplacení. Soud I. stupně s odkazem na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, konstatoval, že poškozený má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok uplatnil u žalované. Za situace, kdy žalobce svůj nárok na náhradu škody u žalované uplatnil dne 28. 5. 2015, šestiměsíční lhůta v souladu s ust. § 605 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, uplynula dne 28. 11. 2015, se žalovaná ocitla v prodlení dne 29. 11. 2015. Soud I. stupně proto uložil žalované zaplatit úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 47.604 Kč od 29. 11. 2015 do 17. 12. 2015 a ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 8,05 % úroku z prodlení ročně z částky 48.996 Kč za den 28. 11. 2015, žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Ke lhůtě k plnění soud I. stupně uvedl, že tuto stanovil s ohledem na specifika rozpočtových a účetních pravidel, jimiž se žalovaná musí řídit, a že prodloužení stanovené lhůty žádné ze subjektivních práv žalobce neohrožuje.
15. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3, § 146 odst. 2 věty druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle nichž i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu, a byl-li pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný. Žalobce byl v řízení téměř zcela úspěšný, resp. zcela úspěšný byl, co se týče nároku na náhradu nemajetkové újmy, neboť žalovaná konstatovala nezákonnost rozhodnutí až po podání žaloby a po uplynutí šestiměsíční lhůty dle

ust. § 15 odst. 2 zákona, a v téměř celém nároku na náhradu škody, když jeho úspěch korespondoval částce 47.604 Kč a neúspěch jen nepatrné částce 1.392 Kč.

16. K nákladovému výroku státu soud I. stupně uvedl, že podle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V dané věci se jedná o státem placené svědečné ve výši 6.006,45 Kč, které by byla povinna uhradit neúspěšná žalovaná, nicméně s ohledem na to, že se jedná o plnění mezi stejným subjektem, avšak pouze mezi rozdílnými organizačními složkami, soud I. stupně právo státu na náhradu nákladů řízení vůči žalované nepřiznal.
17. Proti zamítavému výroku rozsudku soudu I. stupně podal žalobce včasné a přípustné odvolání, v němž vyslovil nesouhlas s tím, že adekvátním zadostiučiněním je samotné konstatování porušení práva žalobce. V této souvislosti žalobce zopakoval svá tvrzení o zásazích trestního stíhání do jeho osobností sféry. Žalobce navrhl, aby odvolací soud výrok II rozsudku soudu I. stupně změnil a uložil žalované zaplatit žalobci požadované zadostiučinění v penězích spolu s požadovanými úroky z prodlení.
18. Žalovaná se k odvolání žalobce nevyjádřila.
19. Odvolací soud postupem dle ust. § 214 odst. 3 o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a, ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.), a shledal odvolání žalobce důvodným, vyjma nepatrné části týkající se úroku z prodlení.
20. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná a pro rozhodnutí o věci samé plně postačující skutková zjištění, a takto zjištěný skutkový stav posoudil věcně správně i po stránce právní s citací pro věc přílehlavých ustanovení zákona. Pochybení soudu I. stupně odvolací soud shledal jen při stanovení adekvátní formy zadostiučinění, když se závěrem o dostatečnosti samotného konstatování vydání nezákonného rozhodnutí (resp. porušení práv žalobce z důvodu jeho vydání) se neztotožnil.
21. Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Po zhodnocení důkazů provedených soudem I. stupně, přičemž odvolací soud vycházel ze skutkového stavu jím zjištěného, odvolací soud uvádí, že zjištěný skutkový stav soud I. stupně správně vyložil. V tomto směru odvolací soud zcela souhlasí s hodnocením soudu I. stupně, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zproštěním

obžaloby, je třeba posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Odvolací soud rovněž sdílí úvahu soudu I. stupně ohledně toho, že v dané věci nejde o vyvratitelnou právní domněnku vzniku nemajetkové újmy, naopak vznik nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí je oproti nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení nutno prokázat. Stejně tak je břemeno tvrzení a důkazní na žalobci i ohledně intenzity nemajetkové újmy odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v penězích.

23. Jakkoliv soud I. stupně v úvaze při stanovení formy (a případně výše) zadostiučinění správně vycházel ze tří základních kritérií, tj. povahy trestní věci, délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, nenabídl žádného srovnání s rozhodnutím ve věci jiného poškozeného žádajícího zadostiučinění z titulu jeho trestního stíhání, které by bylo ve svých základních parametrech obdobné. V této souvislosti odvolací soud uvádí, že výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (viz též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30Cdo 2200/2015).
24. Co se týče povahy trestní věci, tou je závažnost trestného činu, pro který byl žalobce trestně stíhán, neboť ta zvyšuje intenzitu, s jakou trestně stíháný trestní řízení negativně vnímá, a související hrozba trestního postihu, tedy druh trestu a jeho výše. Rovněž do povahy trestní věci související se závažností trestného činu a hrozby druhu a výše trestu spadá případné společenské odsouzení. Žalobce byl trestně stíhán pro zločin podvodu s trestní sazbou trestu odnětí svobody na dva až osm let. Lze souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že by s ohledem na dosavadní bezúhonnost žalobce reálně přicházel v úvahu trest uložený blíže při spodní hranici trestní sazby, zda však by byl podmíněně odložen, nelze dle odvolacího soudu předjímat. Újmu tak nelze považovat za obecně vyšší, ale dle odvolacího soudu naopak nelze ani dovozovat újmu nijak zásadně nižší.
25. Zásah do osobnostní sféry žalobce trval 10 měsíců, lze tedy zcela souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že zásah do osobnostní sféry žalobce byl kratší.
26. Co se týče dopadů trestní stíhání žalobce do jeho osobnostní sféry, tyto se skládaly z dopadů jak do jeho profesní sféry (roztěkanost, chybovost, snížení pracovního výkonu, absence tak osobního ohodnocení, vědomost kolegů o trestním stíhání, jakkoliv nedošlo z jejich strany k odsudku žalobce) tak do sféry soukromé a rodinné (narušení vztahů žalobce s rodinou a okolím, rozpad partnerského vztahu) a zdravotní (zhoršení zdravotního stavu, vznik dalších zdravotních problémů, psychické problémy, váhový úbytek). Tyto poměrně zásadní žalobcem tvrzené a prokázané dopady do jeho osobnostní sféry již samy o sobě nijak nenavozují, že by samotné konstatování porušení práv žalobce, k nimž došel soud I. stupně, aniž by bylo na místě zadostiučinění v penězích, bylo přiměřeným zadostiučiněním.
27. Konečně odvolací soud zdůrazňuje, že je třeba rovněž přihlídnout k zákonnému důvodu, pro který byl žalobce obžaloby zproštěn. Žalobce byl zproštěn obžaloby dle ust. § 226 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), proto, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán, tedy z posloupnosti důvodů nejpříznivějšího pro zproštění obžaloby, a zakládajícího tak obvykle největší intenzitu způsobené újmy. Samotné trestní stíhání zasahuje do osobnostní sféry stíhaného, do jeho cti a dobré pověsti, což je umocňováno, pokud se jedná o stíhání zproštěné, tedy nevinné osoby, přičemž zproštění je založeno na důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl poškozený stíhán (jinými slovy skutek se nestal).
28. Odvolací soud tak sice souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalobci nemajetková újma spočívající v zásahu do jeho osobnostních práv vznikla, ale, jak již předdeslal, má oproti soudu I. stupně za to, že tato vznikla v intenzitě již odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v penězích.

29. Odvolací soud učinil srovnání s věcí poškozeného, jemuž bylo pravomocně přiznáno zadostiučinění ve výši 100.000 Kč, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 5. 2016, č. j. 12 C 73/2014-207 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 14 Co 361/2016-256. Poškozený byl stíhán pro spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, za což mu hrozil trest odnětí svobody 6 měsíců až tři roky nebo zákaz činnosti (trest tak nižší, než u žalobce), zásah do osobnostní sféry trval 1 rok a 11 měsíců (zásah rovněž spíše kratší, ale delší, než u žalobce), šlo stejně jako u žalobce o osobu bezúhonnou, trestní stíhání mělo stejně jako u žalobce dopady do sféry profesní včetně ekonomických důsledků (oproti žalobce došlo i k odsudku ze strany kolegů), soukromé a rodinné (narušení rodinných a přátelských vazeb) a stejně jako u žalobce došlo ke zproštění obžaloby z nejpříznivějšího důvodu podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu. Odvolací soud tak má za to, že výše přiznaného zadostiučinění by se neměla významně odlišovat od zadostiučinění přiznaného ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Co 361/2016. V souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti tak je dle odvolacího soudu přiměřeným zadostiučiněním žalobcem požadovaná částka 80.000 Kč.
30. Konečně, co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství, odvolací soud uvádí jen to, že ohledně požadovaných úroků z prodlení, žalobci přísluší podle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, žalobcem tak byly požadovány ve správné, resp. tzv. zákonné výši. Co se týče data, od kdy byl úrok z prodlení požadován, žalovaná se dostala do prodlení uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku u žalované, když nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení, a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 zákona, domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody či újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované), teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 2060/2001), kdy uplatněním je okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu škody a újmy u žalované, tj. den 28. 5. 2015, lhůta 6 měsíců tak skončila dne 28. 11. 2015, a žalovaná se dostala do prodlení dnem 29. 11. 2015. Od tohoto dne včetně ji stíhala povinnost příslušenství pohledávky zaplatit, proto odvolací soud při změně rozhodnutí soudu I. stupně co do požadavku na poskytnutí zadostiučinění rovněž přiznal požadované úroky z prodlení od data 29. 11. 2015.
31. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku II o věci samé podle ust. § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil a co do úroku z prodlení za den 28. 11. 2015 podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil. Vyhovující výrok I o věci samé nebyl napaden odvoláním a nabyt tak samostatně právní moci.
32. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř., když i odvolacímu soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.
33. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (ust. § 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud ve výroku II. podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. za použití ust. § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., kdy žalobce byl v obou stupních takřka zcela úspěšný a kdy žaloba byla vzata

částečně zpět pro chování žalované, která plnila až po uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty.

34. Náklady řízení žalobce v řízení před soudem I. stupně sestávají z odměny za právní zastoupení žalobce v celkové výši 15.180 Kč za 3 úkony právní služby dle ust. § 7 bod č. 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. a) a s ust. § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhláška č. 177/1996 Sb.“), kdy tak za jeden úkon právní služby přísluší částka 5.060 Kč z tarifní hodnoty 98.996 Kč, z odměny za právní zastoupení žalobce v celkové výši 12.400 Kč za 4 úkony právní služby dle ust. § 7 bod č. 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., kdy tak za jeden úkon právní služby přísluší částka 3.100 Kč z tarifní hodnoty 50.000 Kč, ze 7 režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady za promeškaný čas ve výši 1.800 Kč dle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., cestovného k jednání soudu a zpět ve výši 915 Kč (cesta v prosinci 2016) a 1.819 Kč (cesta v červnu a srpnu 2017), přičemž celková částka odměny a náhrad byla navýšena o částku 7.184,94 Kč odpovídající 21% DPH, jejíž je zástupce žalobce plátcem, což doložil osvědčením.
35. Náklady řízení žalobce v řízení před odvolacím soudem sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z odvolání ve výši 2.000 Kč, odměny za právní zastoupení žalobce ve výši 3.100 Kč za 1 úkon právní služby dle ust. § 7 bod č. 5 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – odvolání, z 1 režijního paušálu ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž celková částka odměny a náhrady byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající 21% DPH, jejíž je zástupce žalobce plátcem, což doložil osvědčením.
36. Konečně odvolací soud přistoupil i k novému rozhodnutí o akcesorickém výroku o nákladech řízení státu podle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř., přičemž oproti soudu I. stupně neshledal důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž by nebylo na místě státu (na účet soudu I. stupně) náhradu nákladů řízení spočívající ve vyplaceném svědeckném ve výši 2.006,45 Kč přiznat. Tento důvod odvolací soud neshledává jen v tom, že se jedná na straně žalované rovněž o stát, a to za situace relativní samostatnosti organizačních složek státu disponujících přiděleným objemem finančních prostředků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení není dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. h o. s. ř.)

Praha 17. září 2018

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu